

slechu v Š. neřekla jsem celou pravdu, poněvadž mně obžalovaný před výslechem hrozil, že mě kulka trefí, že pod jeho prackama pojdu, že podlehnu. Proč to říkal, nevím, pravděpodobně, poněvadž jsem si ho nechtěla vzít. Bála jsem se ho a proto jsem v Š. tak vypovídala. Obžalovaný mne třikrát udeřil«. Svědkyně přiznala tím ovšem nepravdivost svého svědectví ze dne 23. února 1937, neoznčila tím však ještě s dostatečnou zřetelností, že obžalovaný chtěl uvedeným svým jednáním vykonati vliv na její nadcházející svědeckou výpověď a pohnouti svědkyni, aby vypovídala v rozporu s pravdou v jeho prospěch. Nebylo tedy důvodu v její výpovědi, nesoucí se přímo jenom k činům tehdy inkriminovaným (§ 99 a 411 tr. z.), spatřovati poukaz na další zlý skutek obžalovaného; vždyť výše zmíněný dodatek M., že neví, proč to obžalovaný říkal (proč vyhrožoval), že pravděpodobně proto, že si ho nechtěla vzít, dokonce odmítal podezření, že účelem hrozeb bylo ovlivňování výpovědi a mluvil proti závěru na to, že M. tím již obžalovaného obvinila z ucházení se o falešnou výpověď svědeckou, totiž z návodu k němu hrozbou.. Obžaloba proti A. v souzené věci nespočívá také na tom, co státní zástupce zvěděl (mohl seznati) z výpovědi M. z 1. dubna 1937, nýbrž na výpovědi M. jako obviněné slyšené ve věci Tk XIII 695/37, kterážto výpověď je právě již určitá v tom směru, že obžalovaný A. pohrůžkami a žádostí snažil se přiměti a přiměl M. k tomu, že v Š. vypovídala nepravdivě. Nebylo proto ani podkladu k návrhu na rozšíření hlavního přelíčení na nově objevený trestný čin a k případné výhradě podle § 263 tr. ř. a nelze tvrditi, že opominutím výhrady zanikla trestnost činu podle § 199 a) tr. z. Uplatnění zmatku podle č. 9 b) § 281 tr. ř. pro domnělé opominutí postupu podle § 263 tr. ř. je tedy neopodstatněné.

Čís. 6054.

Nejvyššímu soudu je se omeziti na rozhodnutí o odmítnutí celého sborového soudu druhé stolice, i když stěžovatel zároveň s ním odmítá i jiné soudy nižší kategorie.

O zamítnutí celého okresního soudu rozhoduje vrchní soud.

(Rozh. ze dne 27. listopadu 1937, N I 229/37.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání, slyšev generálního prokurátora, žádost, již obviněný ve své trestní věci vedené proti němu u krajského soudu v Chrudimi pro zločin podle § 209 tr. z., zamítá vrchní soud v Praze, zamítl dále jeho žádost za delegaci krajského soudu v Jihlavě a postoupil vyřízení další jeho žádosti vrchnímu soudu v Praze.

D ů v o d y:

Žadatel svým podáním odmítá ve své trestní věci pro zločin podle § 209 tr. z., vedené u krajského soudu v Chrudimi, a ve věci Td 510/37 krajský soud a státní zastupitelství v Chrudimi, vrchní soud v Praze, okresní soud v Německém Brodě, okresní soud v Humpolci, krajský soud a státní zastupitelství v Kutné Hoře, — a navrhuje zároveň, aby

k provedení věci byl delegován krajský, pokud se týče okresní soud v Jihlavě.

Nejvyšší soud je po zákonu (§ 74, odst. 2 tr. ř.) povolán rozhodovati pouze o odmítnutí celého sborového soudu druhé stolice. Na toto rozhodování je se nejvyššímu soudu omeziti, i když žadatel zároveň odmítá i jiné soudy kategorie nižší. Byť bylo uznati, že není v zájmu procesní ekonomie a zejména urychlení trestního řízení, děliti rozhodování o takové kumulativní žádosti mezi různé instance, nemělo by rozšiřování pravomoci nejvyššího soudu na rozhodování v širším rozsahu, než uvedeno, opory v zákoně, jenž nezná takové devoluce, a nedoporučovalo by se ostatně ani z důvodů věcných, poněvadž nutno předpokládati, že přímo nadřízený soud bude nejlépe informován o poměrech ve svém obvodě.

Proto nutno rozhodnutí o odmítnutí krajského soudu v Chrudimi a v Kutné Hoře vyhraditi vrchnímu soudu v Praze, jemuž bude další zaříditi i co do odmítnutí okresních soudů v Německém Brodě a v Humpolci. V té příčině uvědomil si nejvyšší soud, že zákon, stanově v § 74, odst. 2 tr. ř. příslušnost radní komory sborového soudu první stolice k rozhodování o zamítnutí o k r e s n í h o s o u d c e, neřeší případ, že jde o zamítnutí celého okresního soudu.

Proto nejvyšší soud v případech Nd I 526/32 a Nd II 60/33 rozhodl, že o zamítnutí celého okresního soudu rozhoduje soud vrchní; je v té příčině ve shodě s názorem Mayerovým, Handbuch I, str. 301 a Storchoým I, stránka 207. Srovnej též článek J. v. W. v Gerichtszeitung z roku 1878, čís. 92, str. 366.

Pokud pak jde nyní o odmítnutí vrchního soudu v Praze, obviněný ani nenaznačuje, že vrchní soud v Praze v dalším údobí trestního vyhledávání bude míti účast na nějakém rozhodování, takže žádost obviněného za zamítnutí vrchního soudu v Praze je úplně bezpředmětná, nehledíc ani k tomu, že obviněný neuvádí zákonné důvody pro zamítnutí vrchního soudu. Bylo proto žádost obviněného zamítnouti jako bezdůvodnou.

Navrhuje-li pak obviněný zároveň delegaci krajského soudu v Jihlavě, budiž předně zdůrazněno, že vrchní soud v Praze odňal usnesením ze dne 31. srpna 1937 tuto trestní věc, zahájenou u krajského soudu v Kutné Hoře, tomuto soudu a přikázal ji k projednání krajskému soudu v Chrudimi. Toto delegační rozhodnutí nechal obviněný, nepodav stížnost ve smyslu § 63, odst. 2 tr. ř., vejíti v moc práva, takže nejvyšší soud nesmí již rozhodovati o nějaké stížnosti do tohoto delegačního opatření. Pokud pak má na mysli delegaci ve smyslu § 63 tr. ř., neuvádí žadatel žádné důležité důvody po rozumu ustanovení § 62 tr. ř.

Čís. 6055.

Vlastníku a vydavateli periodického tiskopisu, v němž byl uveřejněn urážlivý článek, nelze uložit ručení za útraty trestního řízení, jichž náhrada byla uložena osobě, která není ani vlastníkem, ani vydavatelem, ani redaktorem onoho časopisu.